

INKIJKEXEMPLAAR

Gerben Colster

**EEN
DAGJE
UIT**

EEN DAGJE UIT

Eerste druk 2026
copyright tekst © Gerben Colster

OMSLAG
vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK
vormgeving Ambilicious Studio
redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2026 Ambilicious, Waddinxveen

ISBN 978-94-93560-06-2 | NUR 301

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ambilicious Waddinxveen | Kalmthout

Marie-José bleef stilstaan op de drempel van de geopende voordeur, en draaide zich om naar haar dochter en keek haar aan met een blik vol onzekerheid.

‘Weet je zeker dat het zal gaan, Anna?’

Ze had de vraag nog nauwelijks gesteld of ze besepte dat dit niet had moeten doen. Niet voor de zoveelste keer. Anna had haar al een paar keer had verzekerd dat ze het heus wel aankon, een dag lang voor Jurriaan zorgen, en nu liet ze haar ongeduld blijken.

‘Dat heb je daarnet ook al gevraagd, mam,’ zei ze korzelig. ‘Je moet niet zo aan me twijfelen.’

Anna had gelijk, wist ze. Eigenlijk twijfelde ze niet aan haar maar aan zichzelf. Zij twijfelde of ze het wel aan zou kunnen wat ze vandaag ging doen. Ze zag daar zo tegenop dat ze het liefst weer naar binnen zou gaan, terug in haar veilige, vertrouwde huis. Haar dochter, een half hoofd groter dan zij en potiger gebouwd, versperde haar de weg als een onverbiddelijke deurwachter.

‘Het spijt me,’ zei Marie-José. ‘Ik wilde alleen ...’

‘Je hoeft je heus geen zorgen te maken,’ viel Anna haar in de rede. ‘Hij is mijn vader, weet je nog? Ik heb al zo vaak op hem gepast.’

‘Hooguit een paar uur. Nooit een hele dag. Je weet niet half hoe zwaar dat is.’

Uit de zucht die haar dochter slaakte bleek dat haar geduld op begon te raken.

‘Nu moet je ophouden, mam!’ zei ze met stemverheffing. ‘Het komt allemaal goed, dat zul je zien. Het lijkt wel of je aan dit huis bent vastgekleefd, dat je zo blijft treuzelen! Ga nu maar gauw van je vrijheid genieten. Deze dag is helemaal voor jouzelf! Misschien nodigt hij je wel uit voor het avondeten. Je hoeft echt niet om zeven uur vanavond weer terug te zijn. Al neem je de allerlaatste trein en kom je pas na middernacht thuis, ik vind het allemaal best. Als jij het vandaag maar naar je zin hebt.’

Haar dochter schoof een stukje naar voren om haar met zachte drang naar buiten te werken, zodat zij met een achterwaartse stap op het stoepje belandde.

‘O ja,’ voegde Anna er nog aan toe. ‘En ga me alsjeblieft niet om de haverklap bellen om te vragen of het hier goed gaat. Als er echt iets aan de hand is bel ik jou wel, afgesproken?’

‘Goed,’ antwoordde zij, geïmponeerd door de resolute toon die haar dochter had aangeslagen. ‘Maar ...’

‘Nee, nu niet meer maren, mam! Dat is allemaal tijdverspilling. Ik ben hier toch niet voor niets zo vroeg gekomen? Hup, naar het station! Anders mis je de trein nog.’

Zij begreep dat het geen zin meer had zich nog tegen haar vertrek te verzetten.

‘Dan ga ik maar,’ zei ze gelaten. Ze draaide zich om, met de bedoeling om haar dochter een zoen te geven, maar die had intussen de voordeur al bijna dichtgedaan.

‘Tot vanavond, mam,’ zei ze door de kier.

‘Tot vanavond,’ mompelde ze.

Ze stapte van het stoepje af en pakte het stuur van haar fiets, die had ze meteen na het ontbijt op het

tuinpad klaargezet, met bagage en al. Gedwee, omdat ze Anna’s strenge blik op zich gericht voelde, reed ze de fiets het pad af tot voorbij het tuinhekje, waarna ze opstapte en langzaam wegfietste over de klinkerweg.

‘En, heb het leuk!’ riep Anna haar na. Daarna hoorde ze de voordeur in het slot vallen.

Heb het leuk! Ze wist wel dat ze er niets achter moest zoeken, achter deze woorden – zulke dingen zei je nu eenmaal in zulke situaties. Toch klonken ze haar haast als een bevel in de oren, alsof ze betekenden: zorg maar dat je het leuk hebt vandaag, want ik kom hier niet de hele dag oppassen om vanavond te horen dat jij een rotdag hebt gehad. Sinds ze de afspraak had gemaakt had ze zo tegen deze dag opgezien dat ze er nog nauwelijks rekening had gehouden dat ze het ook gewoon leuk zou kunnen hebben. En nu, terwijl ze door de stille dorpsstraten naar het station fietste, leek die mogelijkheid haar bij voorbaat te zijn uitgesloten, al was het alleen maar omdat ze zich vast en zeker toch de hele dag zorgen zou maken over wat er thuis allemaal mis zou kunnen gaan in haar afwezigheid. Daar piekerde ze nu al over, terwijl ze nog maar net was vertrokken! Hoe zou Jurriaan bijvoorbeeld reageren als hij straks wakker werd en niet haar bij zijn bed zag, maar zijn dochter? De vorige dag had ze hem wel verteld dat die vandaag zou komen omdat ze zelf weg zou gaan, maar natuurlijk was hij dat allang weer vergeten. Zou hij moeilijk gaan doen als Anna hem zou helpen met douchen en aankleden? Bij het douchen stribbelde hij de laatste tijd steeds vaker tegen, zo zeer dat het haar soms moeite kostte om een handgemeen te voorkomen.

Misschien moest ze Anna nog even zeggen dat ze het douchen vanochtend maar beter kon overslaan, om problemen te voorkomen. Ze remde af om de daad bij het woord te voegen, bedacht zich en fietste weer door. Anna zou geïrriteerd zijn door dat telefoontje, zo vlak na haar vertrek. Wat had ik je nou gezegd! zou ze haar toesnauwen. Nee, ze moest er maar op vertrouwen dat zij zulke situaties wel aankon. Zo'n stevige, kordate meid!

In de open stalling bij het station parkeerde zij haar fiets, waarna ze het vrijwel verlaten perron opliep. Hoelang was het al niet geleden dat ze hier was geweest? Zeker anderhalf jaar, misschien wel twee. Een treinreis met Jurriaan was volstrekt onmogelijk geworden. Hij zou zich ongemakkelijk voelen in een coupé met al die vreemde mensen, en zou in paniek raken of boos worden. Of met luide stem rare dingen zeggen. Alleen naast haar in de auto voelde hij zich nog op zijn gemak. Nu had zij welbewust voor de trein gekozen; het was een verre reis en als ze met de auto was gegaan zou zij dat hele stuk ook weer terug moeten rijden, terwijl ze dan waarschijnlijk vermoeid zou zijn. Deze reis zou weliswaar ongemakken kennen – ze zou twee keer op een andere trein moeten overstappen en aan het einde ook nog op een streekbus – maar verder zou ze het zich zo gerieflijk mogelijk maken, had ze besloten. Bij de kaartjesautomaat op het station koos ze voor de eerste klasse, waar het rustiger was.

De trein kwam stipt op tijd. Zij ging het trapje op naar het bovendek, waar ze het beste uitzicht had. De drukte van het spitsuur was voorbij.

Verspreid over de coupé zaten maar een paar andere passagiers, die zo te zien vol aandacht aan het werk waren op hun laptop of tablet en niet naar haar op- of omkeken. Omdat er een overvloed aan lege stoelen was kon ze er twee naast elkaar in beslag nemen, ver van haar medereizigers. Op de ene zette ze haar boodschappentas en legde ze haar jack, nadat ze dit had uitgetrokken en opgevouwen. Op de andere, naast het raam, nam ze zelf plaats. Nu had zij zich comfortabel geïnstalleerd, in haar eigen hoekje van de coupé. Wat haar betrof kon de reis beginnen en dat gebeurde ook. Na een fluitsignaal zette de trein zich weer in beweging. Het fluitje van de conducteur, net als vroeger.

Ze bekeek haar jurk, blauwwit gestreept en zonder mouwen. Een echte zomerjurk, in haar favoriete kleur blauw. De vorige avond had ze lang getwijfeld over haar kledij. Wat kon je het best dragen bij een bezoek aan iemand die je nog niet kende, of beter gezegd niet meer kende? Pas bij het opstaan had ze de keuze gemaakt, rekening houdend met het weerbericht, waarin een zomerse dag werd voorspeld. In het binnenland konden de temperaturen zelfs tropische waarden bereiken, en daar ging ze vandaag heen, naar het binnenland, zelfs dicht bij de Duitse grens. Haar kledingkeuze was dus wel begrijpelijk geweest, maar nu ze na de jurk ook haar armen en benen monsterde, viel het haar pas op hoe wit die nog waren, hoewel het al hartje zomer was. Voor zonnebaden had ze de afgelopen maanden maar weinig tijd genomen. Door die witte ledematen voelde ze zich nog bloter dan ze door haar jurk al was.